

Sygn. akt I Ca 470/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Teresa Zawistowska

Sędziowie: SO Dorota Twardowska

SO Krzysztof Nowaczyński (spr.)

Protokolant: stażysta Daria Burchardt

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2015 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa B. B.

przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowo-Usługowemu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w I.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 24 sierpnia 2015 r. sygn. akt I C 213/13

1. oddała apelację;

2. zasądza od pozwanego Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w I. na rzecz powoda B. B. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sygn. akt I Ca 470/15

UZASADNIENIE

Powód B. B. wystąpił z pozwem przeciwko pozwanemu Przedsiębiorstwu Handlowo-Usługowemu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w I. o zapłatę kwoty 12.461,90 zł tytułem odszkodowania za wadliwie wykonaną usługę naprawczą jego pojazdu osobowego. Na dochodzoną pozwem kwotę składało się: 988 zł jako koszt naprawy zerwanego gwintu w głowicy z koniecznością jej wymiany, 1.250 zł tytułem wymiany turbosprężarki, 10.039,40 zł jako koszt wymiany wadliwej turbosprężarki zamontowanej przez pozwanego w zagranicznym serwisie samochodowym oraz 184,50 zł jako koszt poniesiony na sporządzenie ekspertyzy rzeczoznawcy.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 lutego 2013 r. żądanie pozwu zostało uwzględnione w całości.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty domagał się oddalenia powództwa oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm prawem przepisanych. Podkreślał, że zamontował dostarczoną na żądanie powoda, używaną, turbosprężarkę i za jakość tej turbosprężarki oraz za szkody powstałe w wyniku jej uszkodzenia nie ponosi odpowiedzialności.

Sąd Rejonowy w Iławie wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2015 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.223,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 października 2012 r. do dnia zapłaty (punkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt II), ustalił wynagrodzenie biegłego za sporządzenie opinii uzupełniającej w sprawie na kwotę 95,91 zł (punkt III), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.377,01 zł tytułem zwrotu części poniesionych kosztów procesu (punkt IV) oraz rozstrzygnął o obowiązku poniesienia nieuiszczonych wydatków, przez powoda do kwoty 17,40 zł, zaś przez pozwanego do kwoty 512 zł.

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż w dniu 18.04.2012 r. powód zgłosił się do pozwanej Spółki zajmującej się naprawą samochodów ze swoim samochodem R. (...), zlecając wymontowanie pozostałości świecy żarowej. Świeca miała ślady rozwiercania świadczące o próbie jej wcześniejszego usunięcia. Po konsultacji z innym zakładem naprawczym poinformowano powoda o konieczności wymiany głowicy – na co powód wyraził zgodę. Głowicę zakupił we własnym zakresie i dostarczył do pozwanej powód i została ona zamontowana w jego samochodzie. Powód głowicę zakupił w firmie zajmującej się rozbiórką samochodów, była to głowica używana, nie sprawdzona pod względem sprawności i braku uszkodzeń. W związku z wymianą głowicy konieczna była wymiana uszczelki pod głowicą, a nadto założono nowe świece żarowe. Dodatkowo powód zlecił badanie techniczne pojazdu oraz drobne inne naprawy jak naprawa wycieraczki tylnej, wymiana osłony przegubu i wymianę przewodu hamulca prawego. Za usługę powód zapłacił kwotę 988 zł. Po odebraniu samochodu z warsztatu pozwanej Spółki powód w czasie jazdy stwierdził, iż silnik pracuje zbyt głośno. W tym samym dniu wrócił do warsztatu, gdzie stwierdzono awarię turbosprężarki. Przedstawiono powodowi w warsztacie w zakresie usunięcia awarii turbosprężarki dwie propozycje: wymianę na nową z gwarancją lub wstawienie innej używanej turbosprężarki. Powód zdecydował się na zakup używanej turbosprężarki zlecając wykonanie tej usługi pozwanemu. Używana turbosprężarka została pozyskana przez pracownika pozwanej u S. C., który zajmuje się sprzedażą, naprawą i oceną stanu technicznego turbosprężarek. W ramach prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa świadek S. C. kilkakrotnie przekazywał pozwanej Spółce używane turbosprężarki przeznaczone do utylizacji. Pozyskaną turbosprężarkę pozwana zamontowała w samochodzie powoda i w dniu 08.05.2012r. wystawiono zlecenie warsztatowe na kwotę 450 zł obejmujące wymontowanie i zamontowanie turbosprężarki. Za samą turbosprężarkę powód zapłacił 800 zł – płatności dotyczącej turbosprężarki oraz jej wymiany dokonano łącznie w biurze pozwanej Spółki, pieniądze te przyjmował pracownik pozwanego. Turbosprężarka wymieniona w warsztacie nie była badana przed zamontowaniem jej do silnika. W dniu 19.05.2012 r. powód tak naprawionym samochodem udał się w podróż do Francji, gdzie w dniu 28.05.2012r. doszło do awarii turbosprężarki. O awarii we Francji żona powoda poinformowała pozwanego. Strony rozważały sposób usunięcia awarii, brano pod uwagę dostarczenie samochodu przez powoda do granicy skąd samochód odebrałaby pozwana lub ściągnięcie samochodu na lawecie do I. pokrywając koszty po 1/2 części. Z uwagi na znaczną odległość od miejsca zamieszkania oraz brak ostatecznych uzgodnień dotyczących sprowadzenia uszkodzonego samochodu do I. powód zmuszony był zlecić naprawę serwisowi we Francji. Za naprawę powód zapłacił (...),06 €, tj. kwotę 10.039,40 zł. Przyczyną uszkodzenia turbosprężarki we Francji było niedostateczne smarowanie łożyska wałka spowodowane zanieczyszczeniami znajdującymi się w rowkach kanałów olejowych łożyska oraz pocięte łopatki wirnika sprężarki co spowodowało utratę wyważenia zespołu wirującego. Łopatki wirnika zostały pocięte-uszkodzone przez kontakt z twardym niewielkim przedmiotem.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, iż powód nie wskazał w pozwie podstawy prawnej dochodzonych roszczeń, niemniej mając na uwadze całokształt okoliczności tej sprawy upatrywać należało odpowiedzialności pozwanej w przepisach o czynach niedozwolonych, tj. 415 k.c., a dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za wyrządzony delikt. Sąd a quo nie uznał jako zasadnego powództwa w zakresie kwoty 988 zł jako kosztu naprawy zerwanego gwintu w głowicy silnika, kiedy to zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, iż to pracownicy pozwanego dokonali przedmiotowego uszkodzenia w trakcie wykonywania pierwszego ze zleceń powoda. Zerwany gwint świecy

zarowej postrzegać należało jako samą podstawę pojawienia się powoda w warsztacie pozwanej, a po zdiagnozowaniu następczej konieczności wymiany całej głowicy powód nie oponował konieczności poniesienia dodatkowego kosztu 700 zł na taki zakup – którego to zachowania powód by nie akceptował w sytuacji, gdyby to pracownicy pozwanej swym działaniem doprowadzili do poniesienia dodatkowych kosztów zakupu głowicy. Sąd pierwszej instancji nie znalazł także podstaw dla uznania zasadności powództwa co do kwoty 1.250 zł jako poniesionego kosztu zakupu i montażu uszkodzonej turbosprężarki. W oparciu o wnioski biegłego nie można było ustalić przyczyny uszkodzenia turbosprężarki objętej zleceniem z dnia 08 maja 2012 r.

Sąd pierwszej instancji uznał za zasadne żądanie powoda w kwestii zasądzenia kwoty 10.039,40 zł jako odszkodowania stanowiącego równowartość kosztów poniesionych przez powoda na zakup nowej sprężarki, po awarii pojazdu powoda podczas jego pobytu we Francji oraz kwoty 184,50 zł tytułem kosztów poniesionych na ekspertyzę dotyczącą przyczyn uszkodzenia wymienionej turbosprężarki. W tym zakresie wskazał Sąd, iż turbosprężarka jaka ulegała awarii w pojeździe powoda podczas jego pobytu we Francji, była zamontowana w warsztacie pozwanej, w ramach zleconej przez powoda usługi. Powód wyraził zgodę na instalację używanej turbosprężarki, pracownik pozwanej podjął starania o pozyskanie takiej od zaprzyjaźnionego przedsiębiorcy, który zajmował się utylizacją takich elementów silnika i ich złomowaniem. W tym stanie rzeczy Sąd a quo skonstatował, że pozwany pozyskał dla powoda używaną turbosprężarkę przeznaczoną do złomowania, powód poniósł koszt jej zakupu. Na podstawie wniosków biegłego zaznaczone zostało, iż przyczyną awarii turbosprężarki było niedostateczne smarowanie łożyska wałka spowodowane zanieczyszczeniami znajdującymi się w rowkach kanałów olejowych łożyska oraz pocięte łopatki wirnika sprężarki, co doprowadziło do utraty wyważenia zespołu wirującego. Łopatki wirnika zostały pocięte-uszkodzone przez kontakt z twardym niewielkim przedmiotem. W ocenie Sądu pierwszej instancji powód zlecając naprawę pojazdu w zakresie uszkodzonej turbosprężarki u pozwanej, jako profesjonalisty działającego na lokalnym rynku motoryzacyjnym, mógł przypuszczać, iż otrzymane części będą sprawne i nadające się do dalszej, bezproblemowej eksploatacji pojazdu. Powód nie miał świadomości, iż zainstalowana w jego pojeździe turbosprężarka była pierwotnie przeznaczona „na złom”. Pracownicy pozwanej dokonywali z powodem rozliczeń z tytułu zakupu turbosprężarki, a zatem zakup tej używanej części był objęty umową o naprawę samochodu powoda.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 100 k.p.c., dokonując ich stosownego rozdzielenia adekwatnie do wyniku sprawy.

Apelację od wyroku wniósł pozwany Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w I., nie wskazując na zakres zaskarżenia kwestionowanego orzeczenia.

W kwestii obrazu prawa materialnego wskazano na naruszenie art. 415 k.c. na skutek przyjęcia, iż pozwany ponosi względem powoda odpowiedzialność deliktową, kiedy to z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynikała wina konkretnych osób ani nie istniał adekwatny związek przyczynowy pomiędzy szkodą, a postępowaniem pracowników pozwanej.

Pozwany wskazał na naruszenie art. 5 k.c., poprzez zasądzenie na rzecz powoda określonego odszkodowania w sytuacji kiedy powód nadużył swego prawa podmiotowego.

W kwestii obrazu norm prawa procesowego wskazano na art. 233 k.p.c. na skutek dokonania dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Pozwany domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w zakresie „wskazywanym w apelacji”, z jednoczesnym zasądzeniem od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm prawem przepisanych. Ewentualnie postulował pozwany o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, także z rozstrzygnięciem o kosztach procesu na rzecz apelanta za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji pozwany zaznaczył, iż to na zlecenie powoda pracownik pozwanej podjął starania o pozyskanie dla niego używanej turbosprężarki. Niemniej sama czynność „pozyskania” tej części nie wchodziła w przedmiot zlecenia naprawy pojazdu powoda, cena za ten wymieniony element silnika nie była należna pozwanemu,

a jedynie jeden z pracowników pośredniczył w przekazaniu otrzymanej od powoda kwoty 800 zł na rzecz pierwotnego właściciela turbosprężarki zamontowanej następnie w pojeździe. Nie godził się także apelant z oceną Sądu pierwszej instancji, iż turbosprężarka zainstalowana w pojeździe powoda była elementem już w chwili jej montażu nadającym się „na złom”, kiedy w istocie był to sprawny substytut tej wymontowanej z auta powoda. O takim stanie rzeczy świadczyć miał również fakt, iż powód w okresie od momentu odebrania pojazdu z warsztatu pozwanego po naprawie do momentu awarii samochodu jaka nastąpiła we Francji, przez okres kilku tygodni bezproblemowo eksploatował pojazd, przejeżdżając nim kilka tysięcy kilometrów. Gdyby zainstalowana turbosprężarka była „przeznaczona do utylizacji”, wówczas niemożliwym byłoby używanie pojazdu przez taki okres. Pozwany wskazywał, że awaria turbosprężarki we Francji nie była wynikiem nieprawidłowego wykonania przez pozwanego naprawy czy też użycia nieprawidłowych części zamiennych. Zakwestionował równocześnie praktycznie bezgraniczne danie wiary przez Sąd pierwszej instancji wnioskowi opinii biegłego B. G., wskazując na uchybienia biegłego i brak logiki w stawianych w opinii ocenach.

Powód B. B. w odpowiedzi na apelację pozwanego domagał się jej oddalenia oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie, choć część stawianych w niej zarzutów była trafna. Niemniej całościowa ocena zebranego w sprawę materiału dowodowego nie mogła doprowadzić do konstatacji, iż zaskarżone orzeczenie nie odpowiada prawu.

Rację ma skarżący wskazując, iż kompleksowa ocena okoliczności ujawnionych w sprawie oraz zgromadzony materiał nie uzasadniał tezy Sądu pierwszej instancji, iż podstawę prawną roszczeń dochodzonych przez powoda należało zakotwiczać w dyspozycji art. 415 k.c. Strona powodowa podkreślała, że przyczyną awarii turbosprężarki do jakiej doszło podczas pobytu we Francji w maju 2012 r. była wadliwie wykonana naprawa jego pojazdu w tym zakresie w warsztacie pozwanego. Pomiędzy tymi zdarzeniami istniał związek przyczynowy, co wskazywało, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowił art. 471 k.c. Powód konsekwentnie powoływał się na zawartą pomiędzy stronami umowę o naprawę pojazdu R. (...).

Wskazać należy dalej, że na wysokość kwoty dochodzonej pozwem składały się roszczenia, których nie można było wiązać li tylko z jedną zleconą przez powoda naprawą jego samochodu – tj. w zakresie wymiany turbosprężarki w maju 2012 r. Uzasadnionym jest wniosek, iż na dochodzone roszczenia składały się elementy kilku napraw. W pierwszej kolejności powód podkreślał, że to pracownicy pozwanego dokonali rozwiercenia świecy żarowej w bloku silnika jego pojazdu, co doprowadziło następnie do uszkodzenia głowicy. Ta okoliczność nie znajdowała potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, z uwagi na ustalenie, iż powód przyjechał do warsztatu pozwanego z już rozwierconą świecą żarową, ta pierwotna okoliczność stanowiła niejako przyczynę dla zlecenia naprawy pozwanemu, zaś pracownicy pozwanego nawet ingerując w pewnym zakresie w podzespoły silnika (rozwiercając świecę w większym zakresie), nie byli bezpośrednimi „sprawcami” awarii stanowiącej podstawę wizyty powoda u pozwanego. Gdyby nawet na skutek rozwiercenia świecy żarowej do podzespołów turbosprężarki dostałyby się opiłki metalu, to byłyby to konsekwencja działań podejmowanych przez samego powoda, za które pozwanemu i jego pracownikom odpowiedzialności przypisać nie można. Zasadnie zatem Sąd pierwszej instancji powództwo co do kwoty 988 zł oddalił.

W ocenie Sądu Okręgowego w Elblągu za prawidłowe postrzegać należy również stanowisko zajęte przez Sąd a quo co do bezzasadności powództwa w zakresie żądania kwoty 1.250 zł, na którą składały się koszt zakupu regenerowanej turbosprężarki za cenę 800 zł oraz koszt wymiany tego elementu silnika tj. 450 zł. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia postawienie tezy, iż powód nie wykazał zasadności roszczenia w kwocie 1.250 zł tak co do wysokości, jak i zasady.

Priorytetowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miało ustalenie okoliczności, czy pracownicy pozwanego prawidłowo wykonali usługę w zakresie zleconej przez powoda wymiany turbosprężarki w jego pojeździe R. (...). Godzi się zauważyć, że kwestią nie mającą wpływu na dokonywane w tym zakresie ustalenia pozostawał sam tryb zakupu

używanej turbosprężarki w celu jej montażu w pojeździe powoda. Zakup formalnie nie był przeprowadzany przez przedsiębiorstwo pozwanego, choć wszelkie czynności w tym zakresie zleconym przez powoda podejmował jeden z pracowników pozwanego, który finalnie nabył taki regenerowany element u innego przedsiębiorcy prowadzącego działalność na lokalnym rynku usług motoryzacyjnych. Taki używany element silnika został przez pracowników pozwanego zamontowany w pojeździe powoda w ramach łączącej strony umowy. Powodowi zlecono „dużo jeździć” samochodem celem monitorowania właściwości pracy nowo zainstalowanego elementu podzespołu silnika, zwłaszcza przed planowanym przez powoda wyjazdem do Francji. Powód w okresie pomiędzy odbiorem auta od pozwanego po wymianie turbosprężarki do momentu jej całkowitej awarii we Francji przejechał około 3.000 kilometrów. Całkowite uszkodzenie turbosprężarki jakie nastąpiło we Francji skutkowało koniecznością poniesienia przez powoda kosztu w kwocie 2.341 Euro na zakup takiego nowego elementu, która to kwota w przeliczeniu na walutę polski złoty stanowi główną część dochodzonego pozwem roszczenia – a w istocie także pierwszoplanowy punkt rozważań Sądu odwoławczego, co do stawianego przez skarżącego zarzutu uznania przez Sąd a quo powództwa w tym zakresie. Innymi słowy, konieczne było ustalenie, czy istnieje normalny związek przyczynowy pomiędzy szkodą powoda jaka nastąpiła w jego pojeździe podczas pobytu we Francji, a działaniami podjętymi przez pozwanego i jego pracowników na etapie wykonywania zleczonej przez powoda wymiany turbosprężarki w maju 2012 r.

Z uwagi na brak posiadania przez Sąd wiadomości specjalnych z zakresu mechaniki samochodowej, dopuszczony został dowód z opinii biegłego B. G.. Godzi się zauważyć w tym miejscu, iż rację ma skarżący co do tego, iż Sąd Rejonowy w Łławie w motywach uzasadnienia skarżonego wyroku nie przedstawił argumentacji obrazującej czynienie przez Sąd kompleksowych ustaleń na podstawie wniosków stawianych przez biegłego, ograniczając się jedynie do stwierdzenia, iż opinia została sporządzona zgodnie z wymogami stawianymi takiemu dowodowi w postępowaniu sądowym, przez osobą posiadającą odpowiednią wiedzę oraz kwalifikacje. Pierwsza opinia sporządzona przez biegłego B. G. z dnia 19 września 2014 r. nie dawała odpowiedzi na stawiane w tezie dowodowej pytania. Biegły zaznaczył, iż na podstawie dostępnego na chwilę wydawania opinii materiału dowodowego nie można wnioskować o przyczynie uszkodzenia turbosprężarki objętej zleceniem naprawy z dnia 08 maja 2012 r., zaś w ocenie biegłego do przyczyn tych należało zaliczyć niedostateczne smarowanie łożyska wałka, spowodowane zanieczyszczeniami znajdującymi się w rowkach kanałów olejowych łożyska, a także pocięte łopatki wirnika sprężarki (k.117).

Po sporządzeniu przez biegłego opinii strona pozwana zgłosiła do niej szereg zastrzeżeń, domagając się dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej tego biegłego, lub rozważenie możliwości powołania dowodu z opinii innego biegłego. W jednym z następczych pism procesowych pozwany zawarł także katalog pytań odnoszących się do okoliczności, które nie były zawarte w tezie dowodowej stawianej biegłemu, a o zadanie których biegłemu wnioskował na etapie sporządzania opinii uzupełniającej. Sąd a quo dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego, którego przeprowadzenie zostało zlecone w drodze pomocy sądowej Sądowi Rejonowemu w Elblągu, z jednoczesnym zobowiązaniem biegłego do ustosunkowania się do stawianych przez pozwanego zagadnień (pytań).

Na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Elblągu w dniu 12 czerwca 2015 r. biegły B. G. zaznaczył, iż głównym problemem do ustalenia w przedmiotowej sprawie było to, kiedy nastąpiło uszkodzenie łopatek turbiny sprężarki. W ocenie biegłego materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwalał na stwierdzenie kiedy nastąpiło uszkodzenie tych łopatek. Biegły miał pewność, że uszkodzenie nastąpiło na skutek kontaktu z twardym, niewielkim przedmiotem wielkości kilkunastu milimetrów. Dalej biegły podkreślił, że łopatki turbosprężarki mogły ulec uszkodzeniu po zamontowaniu tego elementu w samochodzie powoda, lub też turbosprężarka mogła zostać zamontowana już z uszkodzonymi łopatkami. Biegły dodał, iż zakład (warsztat), który wymieniał turbosprężarkę miał obowiązek sprawdzić szczelność pomiędzy filtrem powietrza, a turbosprężarką. Jeżeli zakład naprawczy zrobił to dobrze to nastęcza to wniosek, iż turbosprężarka została zamontowana z już uszkodzonymi łopatkami wirnika. Pomiędzy zamontowaniem turbosprężarki, a awarią powoda jaka miała miejsce we Francji upłynęło około 20 dni. W takim stanie rzeczy należało przyjąć, iż zakład montujący turbosprężarkę albo zamontował ją z uszkodzonymi łopatkami, albo też źle podłączył turbosprężarkę z filtrem. Jednocześnie biegły stanowczo podkreślił, iż turbosprężarka nie przestała działać z powodu długotrwałej eksploatacji, tylko z powodu mechanicznego uszkodzenia łopatek

wirnika turbosprężarki oraz niewłaściwego smarowania łożyskowania wałka wirnika spowodowanego mechanicznymi zanieczyszczeniami, które utrudniały dopływ oleju do łożyskowania wałka.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji w ogóle nie uczynił przedmiotem swych rozważań wskazanych powyżej kwestii, wynikających z uzupełniającej opinii biegłego. Jednakże na podstawie tych wniosków należy zauważyć, iż niezależnie od tego, czy doszło do zamontowania turbosprężarki z uszkodzonymi już łopatkami wirnika, czy też miało miejsce wadliwe połączenie turbosprężarki z filtrem powietrza – to za każdą z tych okoliczności odpowiadają pracownicy pozwanego, którzy zleconą przez powoda wymianę tego elementu wykonywali. U. wywód, godzi się zauważyć, iż przyczyną szkody w pojeździe powoda było wadliwe wykonanie wymiany turbosprężarki. Pozwany do uzupełniającej opinii biegłego nie zgłosił zastrzeżeń, a na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Iławie w dniu 21 sierpnia 2015 r. jego pełnomocnik procesowy nie złożył żadnych wniosków dowodowych, podtrzymując dotychczasowe stanowisko zajmowane w sprawie (por. protokół rozprawy - k. 239).

Reasumując, wnioski i ustalenia poczynione przez biegłego B. G. finalnie nie zostały skutecznie zakwestionowane w trybie procesowym. Wnioski te dawały podstawę dla stwierdzenia, iż biegły zajął stanowisko co do określenia przyczyn uszkodzenia turbosprężarki, tj. albo ten element został zamontowany w pojeździe powoda z już uszkodzonymi łopatkami wirnika, albo też do uszkodzenia tego elementu doszło w wyniku nieprawidłowego połączenia turbosprężarki z filtrem powietrza. Za obie okoliczności odpowiedzialność ponosił jednak pozwany (jego pracownicy), którzy przedmiotowej wymiany dokonywali, w zakresie zlecenia naprawy udzielonej przez powoda.

Jak już zostało wskazane w akapitach poprzedzających, sąd nie dysponuje merytoryczną wiedzą specjalistyczną pozwalającą na dokonywanie własnych ustaleń w zakresie przyczyn uszkodzenia turbosprężarki. Te okoliczności przytoczone przez biegłego – na tle całokształtu poczynionych w sprawie ustaleń – pewne wątpliwości mogą budzić. Z jednej strony, nie była kwestionowana przez powoda okoliczność, iż zakup używanej, regenerowanej turbosprężarki nastąpił na jego wyraźne polecenie, powód nie chciał ponieść kosztu zakupu nowego elementu (przy pierwszej wymianie turbosprężarki u pozwanego). Zatem za wiedzą i przyzwoleniem powoda został w jego pojeździe zainstalowany element używany, co do którego wiadome było, iż nie posiada on cech właściwych części nowej. Z drugiej strony, z poczynionych ustaleń wynika, iż powód do momentu całkowitej utraty sprawności turbosprężarki we Francji, użytkował własny pojazd na dystansie około 3.000 kilometrów. Biegły podkreślał, iż nie posiada wiedzy odnośnie samej awaryjności turbosprężarek. Niemniej jednak pozwany mógł żądać wyjaśnienia, czy uszkodzenie turbosprężarki jakie nastąpiło we Francji nie mogło być spowodowane zwykłym „zużyciem materiału”, tj. całkowitym wyeksploatowaniem urządzenia, wynikającym z jego zwykłego, długotrwałego, zgodnego z przeznaczeniem używania, a które to urządzenie już w momencie instalacji w samochodzie powoda było znacznie zużyte. Pozwany procesowo takich czynności w kontekście uzupełnienia opinii przez biegłego nie podjął (nie zgłosił też wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego). Samo zaś powoływanie przez skarżącego określonych aspektów związanych z możliwością ustalenia innych jeszcze przyczyn uszkodzenia turbosprężarki – w oparciu o wnioski złożonej w postępowaniu apelacyjnym ekspertyzy technicznej z dnia 14 października 2015 r. podmiotu (...) R. – nie mogło doprowadzić do osiągnięcia zamierzonego skutku procesowego. Z tych względów Sąd odwoławczy oddalił wniosek skarżącego o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego, uznając go za spóźniony, zgodnie z art. 381 k.p.c. Skarżący wnioski biegłego wynikające z opinii uzupełniającej mógł skutecznie podważyć w ramach postępowania przed Sądem Rejonowym w Iławie.

Mając na uwadze powyższe apelacja strony pozwanej jako bezzasadna podlegała oddaleniu, na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono, mając na uwadze wynik sprawy, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U 2013, poz. 490).